

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การปกครองของประเทศไทย นับตั้งแต่อดีตเริ่มจากการก่อตั้งราชอาณาจักรสยามขึ้นมา จนถึงปัจจุบัน สิ่งที่เกิดขึ้นมาพร้อมกันนั้น คือ ระบบการเมืองการปกครอง โดยแต่เดิมนั้น การปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ซึ่งมีองค์พระมหากษัตริย์เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในประเทศ โดยมีการแจกจ่ายพระราชอำนาจไปยังข้าราชการของพระองค์ต่อๆ กันไปตามลำดับ และบุคลากรที่นับเป็นข้าราชการที่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดก็คือ กำนันและผู้ใหญ่บ้าน จนกระทั่งสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ได้มีพระวิริยะอุตสาหะรวบรวมหัวเมืองต่างๆ ซึ่งมีเจ้าเมืองปกครองเรียกว่า “ระบบกินเมือง” เข้ามารวมอำนาจไว้ที่พระองค์ เป็นรูปแบบที่เรียกว่า “การรวมอำนาจการปกครอง” (Centralization) และถือเป็น รัฐชาติ (Nation State)^๑ พระองค์ได้วางรากฐานการปกครองเป็นแบบมีส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น เหมือนชาติตะวันตกอื่นๆ

ในส่วนการปกครองระดับย่อยสุด ได้ทรงจัดแบ่งเป็นมณฑลเทศาภิบาล เมือง อำเภอ ตำบล และหมู่บ้านตามลำดับ โดยเฉพาะในระดับตำบลและหมู่บ้าน ได้มีการทดลองตั้งผู้ใหญ่บ้านและกำนัน ขึ้นปกครองหมู่บ้านและตำบล ในอำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในปี พ.ศ. ๒๔๓๕ เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางปรับปรุงแก้ไข โดยให้ราษฎรพิจารณาเลือกผู้ใหญ่บ้านแทนการแต่งตั้งโดยเจ้าเมืองเหมือนในอดีต สำหรับการบังคับบัญชาได้กำหนดให้ผู้ใหญ่บ้านมีการรักษาความสงบเรียบร้อยในท้องที่ โดยมีการกำหนดค่าตอบแทนบ้าง ต่อมาหลังการทดลองได้ผลดี จึงได้วางรูปแบบการปกครองระดับหมู่บ้านและตำบลเป็นรูปธรรมโดยออก “พระราชบัญญัติปกครองท้องที่ ร.ศ. ๑๑๖” (๒๔๔๐) ซึ่งเป็นกฎหมายฉบับแรกที่ได้จัดระเบียบตำบลและผู้ใหญ่บ้าน ต่อมาสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ได้ทรงยกเลิก พระราชบัญญัติฉบับแรก แล้วทรงตรา “พระราชบัญญัติการปกครองท้องที่ พ.ศ. ๒๔๕๗” ขึ้นมา ซึ่งถือเป็นหลักการจัดระเบียบการปกครองระดับตำบล หมู่บ้านสืบมาจนถึงปัจจุบัน สาระสำคัญเกี่ยวกับบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้านคือกำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นสื่อเชื่อมโยงระหว่างรัฐบาลกับประชาชนในชนบทนั่นเอง

^๑ ชาญชัย จิตรเหล้าอาพร, “ กำนันผู้ใหญ่บ้านกับอำนาจทางการเมือง”, [ออนไลน์], แหล่งที่มา <http://it.ripa.ac.th/humanity/py.html>, (๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕).

จากการแบ่งอำนาจจากส่วนกลางให้กับส่วนภูมิภาค นอกจากจังหวัดและอำเภอแล้ว ตำบล และหมู่บ้านเป็นส่วนย่อยที่สุดของระบบการแบ่งอำนาจ โดยทั้งสองส่วน มีผู้บริหารดังนี้

๑. หมู่บ้าน เป็นหน่วยปกครองที่เล็กที่สุด มีผู้ใหญ่บ้านซึ่งมาจากการเลือกตั้งของราษฎรในหมู่บ้านเป็นผู้บริหาร อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๕ ปี

๒. ตำบล เป็นหน่วยการปกครองที่เกิดจากการรวมของหลายๆ หมู่บ้าน แล้วจัดตั้งขึ้นเป็นตำบล มีกำนัน ซึ่งมาจากการเลือกตั้งจากผู้ใหญ่บ้านในตำบลนั้นๆ เป็นผู้บริหารอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๕ ปี

กำนันจะมีสารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล และสภาตำบล หรือองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้ช่วยในการบริหารงานภายในตำบล จากข้อมูลข้างต้น เห็นได้ว่า ส่วนการปกครองระดับตำบล และหมู่บ้านนั้น บุคลากรที่มีความสำคัญต่อการปกครองท้องถิ่นมากที่สุด ก็คือ กำนันและผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งถือว่าเป็นบุคคลที่มีบทบาทความสำคัญต่อการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศในทุกๆ ระดับทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น โดยสามารถสรุปบทบาทและหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ในฐานะนักปกครองท้องถิ่นได้ดังนี้

๑. หัวหน้าของราษฎร มีหน้าที่รักษาความสงบ ควบคุมดูแลลูกบ้านให้ปฏิบัติหน้าที่ซึ่งต้องพึงกระทำตามกฎหมายแบบแผนของทางราชการ รวมทั้งกระทำตนให้เป็นตัวอย่างแก่ราษฎร ทั้งนี้รวมถึงการประนีประนอมข้อพิพาทของราษฎรด้วย

๒. เป็นผู้รายงานต่อทางราชการ เมื่อมีทุกข์ภัยเกิดขึ้นแก่ลูกบ้าน รวมทั้งการรู้เห็นเหตุการณ์แปลกประหลาดอันใดเกิดขึ้นในหมู่บ้านของตน

๓. เป็นผู้นำข้อราชการไปประกาศแก่ราษฎร รวมทั้งการอบรมสั่งสอนหรือชี้แจงข้อราชการแก่ราษฎร เช่น ประกาศตามกฎหมายว่าด้วยภาษีต่างๆ การรับราชการทหาร การรับมรดกที่ดิน เป็นต้น

๔. เป็นผู้จัดทำบัญชีสำมะโนครัว รวมไปถึงทะเบียนราษฎร การจัดทำบัตรประจำตัวประชาชน ทะเบียนครอบครัว ทะเบียนอาวุธปืน และทะเบียนตามกฎหมายคณะสงฆ์ มัสยิดอิสลาม โบสถ์คริสต์และศาลเจ้า เป็นต้น

๕. เป็นผู้ดูแลกิจการสาธารณะประโยชน์ ทั้งในกรณีเกิดเหตุร้ายสำคัญๆ เช่น เหตุจลาจลฆ่ากันตาย ติง ปล้นทรัพย์ ไฟไหม้ การดูแลสาธารณะประโยชน์ เช่น สาธารณะสมบัติของแผ่นดิน สุสาน และฌาปนสถาน ที่ดินสาธารณะประโยชน์ ทางหลวง ที่ราชพัสดุ รวมทั้งการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนด้วย

๖. ฝึกหัดคนไทยให้รู้จักหน้าที่และการกระทำในเวลารบ ทั้งการดำเนินการตามพระราชบัญญัติรับราชการทหาร การป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน การอาสารักษาดินแดนและกิจการอาสาสมัคร

๗. การบำรุงและส่งเสริมอาชีพของราษฎร เช่น การปฏิบัติตามกฎหมายที่ดิน เพื่อการเกษตรกรรม การช่วยเหลือเกษตรกรผู้ยากจน การปฏิรูปที่ดิน การจัดรูปที่ดินเพื่อการเกษตร การจัดที่ดินเพื่อการครองชีพ การป่าไม้ ป่าสงวนแห่งชาติ การสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า การชลประทาน หลวง การค้าข้าว การกำหนดราคาสินค้าและการป้องกันการผูกขาด การควบคุมมาตร ชั่ง ตวง วัด โรงงานน้ำมันเชื้อเพลิง การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ อุตุสหกรณ์ในครัวเรือน กลุ่มเกษตรกร สหกรณ์ รวมตลอดถึงการเก็บภาษีอากรต่างๆ ทั้งภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีโรงเรือนที่ดิน ภาษีป้าย และภาษีประมวลรัษฎากรอีกด้วย

๘. จัดการระวังและป้องกันโรคติดต่อหรือโรคระบาดทั้งในคนและสัตว์ รวมทั้งการดำเนินงานด้านสาธารณสุขมูลฐานต่างๆ

๙. จัดระเบียบเรียบร้อยในหมู่บ้าน ตำบล ทั้งในด้านรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย การกำจัดผักตบชวา การสาธารณสุข รวมทั้งการวางผังเมืองในระดับตำบลและหมู่บ้าน

๑๐. เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับความอาญา โดยเป็นเจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง ตามประมวลกฎหมายหรือวิธีพิจารณาความอาญา การสืบสวน รวมทั้งช่วยเหลือเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติตามกฎหมายหรือตามหมายจับ หมายค้นได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติ

๑๑. รับผิดชอบดูแลการปฏิบัติงานของคณะกรรมการสภาตำบล โดยกำนันจะเป็นประธานสภาตำบล และผู้ใหญ่บ้านจะเป็นกรรมการสภาตำบลโดยตำแหน่งโดยเฉพาะ เช่น โครงการสร้างงานในชนบท (กสช.) เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า การใช้อำนาจหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านในบางกรณี เป็นการใช้อำนาจที่ได้รับแบ่งมาจากส่วนกลางมาสู่ส่วนภูมิภาค ในฐานะนักปกครองอย่างเต็มที่ แต่อีกด้าน หากพิจารณาจะเห็นได้ว่า กำนันและผู้ใหญ่บ้านก็ปฏิบัติหน้าที่ในส่วนการปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ สถานภาพกำนันและผู้ใหญ่บ้านจึงอยู่ในลักษณะของ “ข้าราชการ” แต่ถือเป็นข้าราชการพิเศษของรัฐ คือ “กึ่งข้าราชการการเมืองและกึ่งข้าราชการประจำ”^๒ ที่กล่าวเช่นนี้ เป็นเพราะกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน มาจากการเลือกตั้งของประชาชนในท้องที่คล้ายคลึงกับสมาชิกสภาในระดับต่างๆ แต่อีกด้าน ก็มีความเป็นข้าราชการประจำ เนื่องจากหน่วยการปกครองท้องถิ่นในระบบการบริหารราชการส่วนภูมิภาค อันหมายถึง กระทรวงมหาดไทย ถือว่าทั้งกำนันและผู้ใหญ่บ้านเป็นตัวแทนของรัฐระดับล่างที่รัฐส่งไปดูแลประชาชน

อำนาจหน้าที่และบทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในปัจจุบัน เป็นผู้มียุทธศาสตร์สำคัญในการบริหารประเทศ ซึ่งหากเปรียบเทียบ ย่อมเปรียบเทียบได้ว่า หน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้านมิได้แตกต่างจาก

^๒ ชาญชัย จิตรเหล้าอาพร, “กำนันผู้ใหญ่บ้านกับอำนาจทางการเมือง”, [ออนไลน์], แหล่งที่มา <http://it.ripa.ac.th/humanity/py.html>, (๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕).

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมากนัก เมื่อวิเคราะห์ย้อนกลับไปจะเห็นได้ว่า อำนาจของกำนันผู้ใหญ่บ้านมิได้ลดน้อยลงแต่อย่างใด นับแต่ พ.ศ. ๒๔๕๗ มาจนปัจจุบัน แต่กลับทวีมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งเหตุปัจจัยต่างๆ ก็เนื่องมาจากกฎหมายที่เปิดช่องให้กับกำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นสมาชิกขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง องค์การบริหารส่วนตำบลและสภาตำบล เป็นต้น จึงนับเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่ง การทำงานและบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งมีสถานะซ้ำซ้อนกันอยู่ในบุคลากรคนเดียว

โครงสร้างการบริหารงานส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย ปัจจุบันนี้กล่าวได้ว่า ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การขยายตัวของการปกครองท้องถิ่นที่มีลักษณะเป็นการปกครองแบบประชาธิปไตย มิใช่กึ่งประชาธิปไตยดังแต่ก่อน ผลกระทบจากการขยายตัวของชุมชนเมือง และความเจริญต่างๆ ส่งผลให้การติดต่อสื่อสารระหว่างภาครัฐและประชาชนมีความใกล้ชิดกันมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ภาครัฐเองก็มีการปฏิรูประบบการบริหารงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และให้ประชาชนผู้รับบริการเป็นศูนย์กลาง มิใช่เป็นผู้ถูกปกครองดังแต่ก่อน เหตุนี้ การปกครองส่วนท้องถิ่นและบทบาทของกำนันผู้ใหญ่บ้าน จึงได้รับผลกระทบอย่างมากและอยู่ในสถานะที่ต้องมีการศึกษาเพื่อปรับตัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เมื่อพิจารณาตามเหตุผลข้างต้น ทำให้เห็นได้ว่า ผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้มีบทบาทในการปกครองหมู่บ้านอันเป็นหน่วยย่อยที่เล็กที่สุดในการปกครองแบบกระจายอำนาจให้ท้องถิ่น เป็นรากฐานสำคัญของการปกครองระบอบประชาธิปไตยสมัยใหม่ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ในตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งเป็นเขตพื้นที่การปกครองซึ่งผู้วิจัยเองมีบทบาทในการปกครองร่วมด้วย เพื่อนำผลการวิจัยไปปรับปรุงและพัฒนาบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้านในตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการและท้องถิ่นต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะที่มีต่อบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

๑.๓ ขอบเขตการวิจัย

๑.๓.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยนี้มุ่งศึกษา บทบาทด้านการปกครองหมู่บ้านของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางป๋อ จังหวัดสมุทรปราการ ตาม POCCC MODEL คือ

P = Planning บทบาทด้านการวางแผน

O = Organizing บทบาทด้านการจัดการองค์กร

C = Command บทบาทด้านการวางแผนกำลังคน

C = Co-ordinate บทบาทด้านการประสานงาน

C = Controlling บทบาทด้านการควบคุมประเมินผล

๑.๓.๒ ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนในตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางป๋อ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน ๔,๓๒๑ คน โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๓๖๖

๑.๓.๓ ขอบเขตด้านพื้นที่

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยบทบาทด้านการปกครองหมู่บ้านของผู้ใหญ่บ้าน เฉพาะในตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางป๋อ จังหวัดสมุทรปราการ

๑.๓.๔ ขอบเขตด้านเวลา

ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการศึกษารวมทั้งสิ้น ๖ เดือน ตั้งแต่ เดือนมิถุนายน ๒๕๕๕ ถึง เดือนธันวาคม ๒๕๕๕

๑.๔ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๔.๑ ต้องการทราบบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางป๋อ จังหวัดสมุทรปราการ

๑.๔.๒ ต้องการเปรียบเทียบบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางป๋อ จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล

๑.๔.๓ ต้องการศึกษาปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะที่มีต่อบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางป๋อ จังหวัดสมุทรปราการ

๑.๕ สมมติฐานการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่อง บทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางป๋อ จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งได้กำหนดสมมติฐานในการวิจัยไว้ ดังนี้

๑.๕.๑ ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการต่างกัน

๑.๕.๒ ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการต่างกัน

๑.๕.๓ ประชาชนที่มีการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการต่างกัน

๑.๕.๔ ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการต่างกัน

๑.๕.๕ ประชาชนที่มีตำแหน่งต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการต่างกัน

๑.๕.๖ ประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการต่างกัน

๑.๖ นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

บทบาท หมายถึง การทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายหรืออำนาจหน้าที่ที่พึงกระทำของผู้ใหญ่บ้านในการปกครองตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

การปกครอง คือการใช้อำนาจอธิปไตยตามกฎหมายในการบริหารและจัดการประเทศ การปกครองมีหลายรูปแบบ เช่น การปกครองแบบประชาธิปไตย และการปกครองแบบเผด็จการ นอกจากนี้การครองยังมีได้หลายระดับ เช่น การปกครองส่วนกลาง การปกครองส่วนภูมิภาค และการปกครองส่วนท้องถิ่น หรือ การควบคุมให้คนให้อยู่ในระเบียบข้อบังคับ หรือกฎหมายต่างๆ

การปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง หน่วยงานปกครองที่อยู่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด รูปแบบหนึ่ง โดยปกติการปกครองส่วนท้องถิ่นจะเปิดโอกาสให้ประชาชนในเขตท้องถิ่นนั้น ๆ เลือกตั้งผู้แทนของตนเข้าไปทำหน้าที่เป็นผู้บริหารท้องถิ่น หรือเป็นสมาชิกสภาท้องถิ่นเพื่อเลือกผู้บริหารท้องถิ่นอีกทีหนึ่ง (เรียกว่าการเลือกตั้งโดยตรงหรือโดยอ้อมอีกอย่างหนึ่ง) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีอำนาจอิสระ (autonomy) ในการบริหารจากรัฐได้ในระดับหนึ่งตามกฎหมายกำหนด

ผู้ใหญ่บ้าน หมายถึง บุคคลที่เป็นหัวหน้าของราษฎรในหมู่บ้านของตน มีหน้าที่และอำนาจได้ตามพระราชบัญญัติลักษณะการปกครองท้องถิ่น

หมู่บ้าน หมายถึง หน่วยการปกครองที่เล็กที่สุดของการปกครองแบบกระจายอำนาจในท้องถิ่น มีผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ปกครองประชาชนที่อยู่ในการปกครองของตน มีประชาชนอาศัยอยู่ตั้งแต่ ๕๐-๕๐๐ หลังคาเรือน

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

๑.๗.๑ ได้ทราบถึงบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

๑.๗.๒ ได้ทราบผลการเปรียบเทียบบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล

๑.๗.๓ ได้ทราบถึงปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะที่มีต่อบทบาทด้านการปกครองของผู้ใหญ่บ้าน ตำบลบ้านระกาศ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ